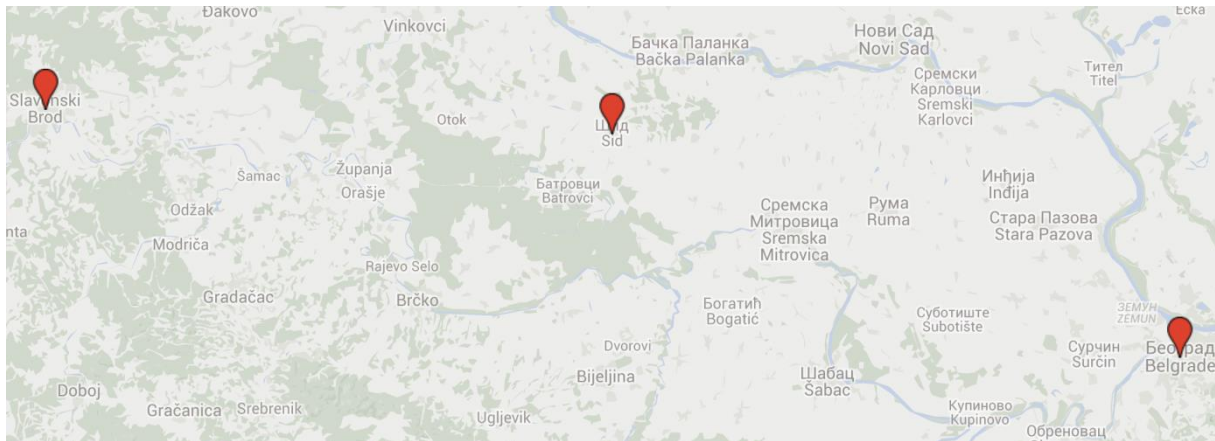

Beograd, 28. siječnja 2016.

Izveštaj o sustavnom policijskom nasilju i prisilnom vraćanju pojedinaca iz Republike Hrvatske

Sadržaj:

- a) situacija s izbjeglicama koje nisu iz Sirije, Afganistana i Iraka na Balkanskoj ruti
- b) situacija u Beogradu
- c) prisilno vraćanje pojedinaca i policijsko nasilje u Republici Hrvatskoj
- d) svjedočanstva izbjeglica
- e) zaključak

Ovaj izvještaj rezultat je promatranja, razgovora i intervjua, koje su proveli nezavisni aktivisti projekta Moving Europe, sa ljudima koji su željeli doći do središnje i sjeverne Europe, a nisu iz Sirije, Iraka ili Afganistana. Bili smo u Beogradu te na granici Srbije i Hrvatske blizu Adaševaca i Šida od 11. do 25. siječnja 2016. godine.

1) Situacija pojedinaca koji nisu iz Sirije, Iraka i Afganistana na Balkanskoj ruti

Države kroz koje Balkanska ruta prolazi zatvorile su svoje granice 18. studenog 2015. godine za sve pojedince koji nisu imali dokumente Sirije, Iraka ili Afganistana (dalje u tekstu: SIA). Takva praksa u kontradikciji je sa propisima međunarodnog prava, koji propisuju osiguranje zaštite pojedinaca bez obzira na njihovo državljanstvo.

Praksu odvajanja ljudi temeljena na njihovom državljanstvu i zabranjivanje ulaska te daljnjeg prolaska teritorijem ljudima iz ne-SIA država provode Grčka, Makedonija, Srbija, Hrvatska i Slovenija. Budući da Njemačka i druge zemlje Europske unije nisu zauzele službeno stajalište prema ovoj nezakonitoj segregaciji, može se zaključiti kako je odluka provedena pod pritiskom EU kako bi se smanjio broj ljudi koji pristižu u središnju Europu.

Rezultat ove segregacije je humanitarna kriza kreirana od strane politike i ugrožavanje života tisuća ljudi. Na tisuće ljudi je zapelo u Grčkoj. Kao posljedica zabrane putovanja službenom rutom, ljudi počinju pronalaziti druge načine kako ići prema sjeveru. Ti putovi često podrazumijevaju hodanje danima kroz šume bez primanja bilo kakve pomoći. U trenutnim uvjetima hladnog, zimskog vremena sa kišom, snijegom i niskim temperaturama taj opasan pokušaj stavlja ljude u ranjivu poziciju.

Na sljedećim stranicama prikazat ćemo nekoliko opažanja, svjedočanstava i izvještaja o strukturirano proizvedenoj humanitarnoj i političkoj krizi koje smo dokumentirali:

2) Situacija u Beogradu

Segregacija na Balkanskom koridoru proizvela je obespravljenju populaciju: ljudi koji su zapeli u Beogradu u potpunosti su ovisni o donacijama, karitativnim organizacijama i pasivnosti srbijanske vlade prilikom svladavanja prepreka svakodnevnog života.

Ljudi koji uspiju pješice ući u Srbiju zaglave u Beogradu. Mnogi od njih dolaze u Beograd sa jako malo novaca. Između 200 do 500 ljudi trenutno živi na ulicama Beograda oko glavne željezničke stanice. Određene strukture podrške postoje i one opskrbljuju te osobe hranom, odjećom i informacijama. No, ljudi nemaju gdje spavati. Službeni državni kamp za tražitelje azila, Krnjača, prima samo one sa valjanim dokumentima. Tranzitni dokumenti koji osobe dobiju prilikom ulaska u zemlju ili prilikom registracije kod nadležne policije, vrijede samo 72 sata. Nakon tri dana ljudi moraju spavati na ulici. Čekaonica željezničke stanice poslužila je za 40-ak ljudi kao sklonište tijekom noći no ona je zatvorena 24. siječnja i ljudima više nije dozvoljeno tamo spavati. Prošlog tjedna temperature u Beogradu spuštale su se na -4°C.

Srbijanska vlada i međunarodne humanitarne organizacije sporo odgovaraju na ovu situaciju u Beogradu. Potrebno je učiniti više kako bi se ljudi u potrebi negdje smjestili. No, obespravljenost se ne može svesti samo na humanitarnu nesigurnost kojoj su ti ljudi u Beogradu izloženi. To je rasistička segregacija koju provode sve zemlje na Balkanskoj ruti i Europske unije što ostavlja ove ljude obespravljenima i izrazito ranjivima. Ova politika rezultira očitim kršenjem međunarodnog prava i nekontroliranim državnim nasiljem.

Foto: Moving Europe, Izbjeglice spavaju na glavnom željezničkom kolodvoru u Beogradu, 28.01.2016.

Foto: Moving Europe, Izbjeglice spavaju na glavnom autobusnom kolodvoru u Beogradu, 28.01.2016.

3) Vraćanje ljudi i policijsko nasilje u Republici Hrvatskoj

Kroz razgovore i intervjuje provedene sa mnogim izbjeglicama različitih nacionalnosti i starosti ustanovili smo četiri užasna, sistematična načina iskorištavanja prava koje provode službe Republike Hrvatske, također na području Srbije, graničnog područja Šid.

a) Jezični test koji provode prevoditelji:

Državne službe pojačali su graničnu kontrolu uvevši stroge testove jezika na graničnom prijelazu. Posljedično, posjedovanje registracijskih dokumenata koji navode vaše SIA državljanstvo nije dovoljno da bi se prešla granica iz Srbije u Hrvatsku. Prevoditelji provjeravaju naglaske i dijalekte dok ljudi čekaju u redu za prijelaz granice. Prošlog tjedna prevoditelji su dobili nezakonitu izvršnu vlast. Zakonski temelj ovih procedura veoma je nejasan.

b) Policijsko nasilje:

Izveštaji pokazuju kako je nasilje na hrvatsko – srpskoj granici primjenjeno više nego jednom. Policijsko nasilje koristi se kako bi se zastražilo i zaprijetilo izbjeglicama koje putuju izvan koridora. Stoga, to je strukturalna komponenta segregacije i potrebna podrška koridora kojeg kontrolira i ograničava država.

c) Prislino vraćanje pojedinaca:

Tijekom prikupljanja iskaza i neformalnih razgovora sa ljudima u Beogradu i na granici, ustanovili smo kako su ilegalna vraćanja ljudi na hrvatskom i srbijanskom teritoriju kontrolirana od službi Republike Hrvatske te su provođena na sistematičan način. Vraćanje ljudi iz Hrvatske u Srbiju, iako su iskazali namjeru da traže azil u Hrvatskoj, veliki je prijestup međunarodnog prava.

d) Maloljetnici bez pratnje:

Upoznali smo petero ljudi koji imaju manje od 18 godina i koji putuju samostalno. Oni su također ispričali jednake priče o policijskom nasilju i vraćanju ljudi iz kampa u Slavonskom Brodu, kao i zabrane ulaska u vlak u Šidu.

Maloljetnici su zaštićeni međunarodnim pravom kao izrazito ranjiva populacija. No, izvještaji pokazuju kako taj status posebne zaštite nije primjenjen na Balkanskoj ruti za one koji nisu SIA državljanstva. Zemlje članice Europske unije javno ponavljaju ove prijestupe međunarodnog prava.

Osuđujemo vraćanje pojedinaca, posebno kršenje prava djece bez pratnje.

4) Izjave

a) Izjava A., 16-godišnji maloljetnik bez pratnje iz Maroka:

Izjava je dana 18. siječnja 2016. godine na glavnoj željezničkoj postaji u Beogradu:

„Probao sam prijeći u Hrvatsku četiri puta, svaki put sa drugim registracijskim dokumentom. Na hrvatsko – srpskoj granici prva tri puta sam vraćen nazad. Četvrti put dopustili su mi ući u Hrvatsku. Kada sam čekao u redu za registraciju (u Slavonskom Brodu), prevoditelj me povukao izvan reda i pitao od kud sam. Rekao sam: „Ja sam iz Sirije, iz Aleppa“. Odgovorio mi je: „Ne, ti nisi iz Sirije“. Na to sam odgovorio: „Ispričavam se. Ja sam iz Maroka, no imam samo 16 godina i molim vas da mi pomognete!“ Prevoditelj me pogledao i rekao: „Ne, neću ti pomoći.“ Odveli su me u malu prostoriju, poput kuće, gdje sam čekao. Tamo nije bilo ničeg, ni madraca, ni hrane. Nakon toga nismo vidjeli ni jednog prevoditelja, samo policiju. Sljedeći dan rečeno nam je da idemo u Sloveniju. Morali smo ući u policijski auto nakon čega smo morali pješaćiti 7 kilometara. Rekli su nam kako je ovo Slovenija no ispalo je da smo ponovno u Srbiji. (...) Jedan od mojih prijatelja pokušao je pobjeći, no hrvatska policija ga je ulovila i udarila ovdje (pokazuje na njegovu lijevi obraz) i ovdje (pokazuje na njegovo lijevo rame). I njegove noge. Bili su nasilni i tukli su ga. Nakon toga ponovno su nas natjerali u auto i opet su bili nasilni. Hrvatska nije dobra!“

b) izjava A., 16-godišnji maloljetnik bez pratnje iz Pakistana:

Ova izjava je dana u Beogradu 26. siječnja 2016. godine:

„Ni po treći put nisam uspio prijeći prošlu večer. 20 ljudi vratilo se pješice nazad sa mnom. Bilo je jako teško, 4 sata duga šetnja niz željezničku prugu. Srbijanska policija nije pustila mene i moje prijatelje u kamp (Šid). Morali smo spavati na cesti. 20 do 25 ljudi spavalo je izvan kampa (Šid) prošle noći. Ja putujem sam iz Pakistana, sasvim sam.“

c) izjava O., 18-godišnjak iz Maroka:

Ova izjava dobivena je u Beogradu 26. siječnja 2016. godine:

„Ja i moj rođak, pokušali smo ući u Hrvatsku četiri puta. Svaki put nas je ulovila hrvatska policija i vratila nazad u Srbiju. Tri puta smo došli u Hrvatsku vlakom i jednom smo granicu prešli pješke. Svaki put bi nas vratili nazad na hrvatsku granicu no ne skroz do granice, morali smo šetati 6 kilometara po snijegu i hladnoću. Uvijek smo bivali zadržani u Hrvatskoj na dva dana i zatim bi nas vratili. To se dogodilo četiri puta. Vratili bismo se u Hrvatsku, zadržali bi nas dva dana i zatim ponovno vratili nazad. Hrvatska policija nas je tukla. Pokušavali smo i davali novac policiji i prevoditeljima, no svaki put su nas vraćali po snijegu i hladnoći.

Puno je nasilja od strane policije. Zadržali su nas u Hrvatskoj u kampu i na granici kada su nas natjerali pješke nazad.

Hrvatska policija nije nam dozvolila zatražiti azil. Pokušali smo i rekli da želimo azil, ali samo su počeli vikati na nas i vratili nas. UNHCR i ostale organizacije bile su u kampu ali nitko nije ništa učinio za nas. Samo je policija bila s nama i tukla nas, nismo mogli s nikim pričati.

Kada smo se vratili u Srbiju, srbijanska policija nije poduzela ništa. Humano su postupali s nama. Hrvatska policija je bila problem. Tukli su nas i vraćali nazad u Srbiju. Ne znam što učiniti. Tukli su nas i provodili nasilje nad nama. Ovome nema rješenja.

Ovdje u Srbiji, problem je da ne možemo ući u kamp (Krnjača) jer su nam istekli registracijski papiri. Živimo na ulici. Nemamo novac, nema hrane, nema rješenja. Želimo otići, želimo nastaviti, za nas ovdje nema rješenja. Želimo živjeti kao ljudi. No, hrvatska policija je problem.“

d) Izjava M. iz Somalije:

Ova izjava je dana u Beogradu 23. siječnja 2016. godine:

„Naša grupa od oko 50 Somalijaca sada čeka već mjesec dana ovdje u Beogradu. Morali smo platiti 10 eura za noć da prespavamo u hotelu ali to je preskupo za nas. Čekamo na granici dok ju ne otvore, nemamo drugog izbora. Ne možemo ostati ovdje i ne možemo se vratiti

nazad. Zbog boje naše kože, ne možemo otići na granicu sa lažnim papirima. Spremni smo reći našu poruku: „Europa nam mora pomoći.“

e) Izjava I., Pakistanac koji samostalno putuje sa četiri prijatelja:

I. nam je ispričao o teškoj situaciji u kojoj je živio za života u Pakistanu. Njegov brat i ujak nedavno su ubijeni. Zbog toga, njegova obitelj donijela je odluku kako je bolje da napusti zemlju. Dugo je pričao o tome i o svojem teškom putovanju kroz Iran i Tursku kao i o više pokušaja dolaska do Europe brodom.

Ova izjava dana je u Beogradu 24. siječnja 2016. od 17 do 18 sati.

„Ovo je moja priča, stvarno: Dakle, prošli smo more na čamcu. Bilo je jako opasno no imao sam prsluk pa sam se osjećao sigurno. Nakon što smo krenuli, (turska) policija je došla, ulovila nas i odvela u policijsku postaju u Bodrumu. Nakon toga probali smo opet i stigli na Kos. Nakon toga otišli smo u Atenu. Tamo sam otišao do agenta i rekao: „Želim ići u Njemačku“. Pitao sam: „Koliko?“ . Rekao je: “1000 eura.“. Nakon toga stigli smo na granicu Thessaloniki. Hodali smo 5 kilometara preko granice. Ušli smo u Makedoniju. Nakon toga ušli smo u auto. Desetero ljudi je bilo u autu! Vozili smo se tri sata do Makedonije. Ušli smo u selo na srbijanskoj granici i ušli u Srbiju. Nakon toga ostali smo u Srbiji mjesec dana. Ne možemo ući u Hrvatsku. Hrvatska policija vratila nas je nazad. Sada smo na ulici. Platili smo 1000 eura da dođemo od Grčke do Srbije, 1000 eura po osobi. Sada nemamo što raditi. Nemamo novaca. Želimo zatražiti UN da nam pomogne. Ne znamo što raditi. Spavamo vani. Jako je hladno. Jako je teško. Ne znamo gdje spavati već mjesec dana. Jako smo gladni. Nismo ništa jeli danima. Situacija u Beogradu je jako teška za nas.“

f) Izjava H., 31-godišnjeg pojedinca iz Maroka:

Ova izjava snimljena je u Beogradu 24. siječnja 2016. između 15 i 20 sati:

„Doletio sam iz Maroka u Tursku, Istanbul, i sjeo na bus za Izmir. Tamo sam išao do jednog poslovnog čovjeka. On je organizirao put čamcem do otoka Chios. Na Chiosu sam dobio dokumente. Marokanske dokumente. Mjesec dana prije, marokanski dokumenti nisu bili problem. No, sada su veliki problem. Tada sam sjeo na trajekt do Atene. U Ateni sam sjeo na vlak do Soluna. Od tamo sam pješao kroz Makedoniju. Hodao sam sedam dana. Stigao sam u kamp u Srbiji. Morao sam posjetiti doktora Crvenog križa i ostati u kampu četiri dana jer su moja stopala bila ozbiljno ozlijeđena zbog hodanja po snijegu, hladnoći i kiši. Tada sam sjeo na vlak koji je vozio prema Šidu s ljudima iz Sirije, Iraka i Afganistana. U Šidu mi je policija pravila probleme jer nisam imao dokumente tako da su me poslali nazad u Beograd. U Beogradu su me registrirali u policijskoj postaji. Uzeli su moje otiske prstiju i dali mi iračke registracijske dokumente. Tamo na policijskoj stanici nije bilo nijednog prevoditelja tako da je srbijanska policija napisala da sam Iračanin. Uzeo sam papire i otišao ponovno do graničnog prijelaza Šid. Hrvatska policija bila je pristuna na granici i imali su prevoditelja. Pitala me: „Odkud si?“ Rekao sam: „Iz Iraka. Na to je odgovorila: „Broji od jedan do deset.“ Htjela je ispitati moj naglasak. Prekinula me kad sam došao do sedam i rekla: „Ti nisi Iračanin.“ Nisam mogao proći.

Došlo je do problema u kampu u Šidu. Ljude koji nisu iz Iraka, Sirije ili Afganistana tretirali su drugačije u kampu. Čekali smo do deset ili jedanaest u noći da bi išli spavati. Ujutro bismo dobili nešto za jesti no ne isto kao i ljudi iz Iraka, Afganistana ili Sirije. Dali su nam sardine ili nešto čemu je već istekao rok trajanja. Ja, moj prijatelj S. i ostali razboljeli smo se. Crveni križ nam je pomogao. Bili su jako ljubazni prema nama i sve su tretirali jednako. Nisu pravili razliku između Marokanaca, Alžiraca ili Afganistanaca. Nakon dva dana osjećali smo se bolje.

Nakon sedam dana probali smo proći granicu pješke. Bilo je jako teško jer je bilo izrazito hladno. Hodali smo 120 km do Hrvatske. Svaki dan 50 km bez GPS-a. Orijentirali smo se prema Suncu. Učinili smo jednu grešku u Hrvatskoj. Hrvatska ima problem. Hrvatski narod surađuje s policijom. Nismo imali vode pa smo otišli zamoliti ljude da nam pomognu. Zamolili smo za pomoć u jednoj kući. Dali su nam vode, hrane i stolice ispred njihove kuće. Jeli smo, dali su nam cigarete i na to je došla policija. Žao mi je, jako volim policiju ali to mi je jako teško palo. Sve je bilo protiv nas. Nazivali su nas teroristima. Zvali su nas kradljivcima. No, mi smo samo ljudi koji traže budućnost. Sve u ovoj državi je protiv nas. Policija nas je povela sa sobom i vratila nas nazad na srbijansku granicu, 10 kilometara do Šida. Drugi smo dio morali hodati. Stigli smo nazad u Šid. Sljedeći dan, uzeli smo hrane i vode te krenuli ponovno. Hodali smo 140 kilometara. Na jednoj željezničkoj stanici policija nas je vidjela na kamerama i ulovila nas. Tukli su nas. Ne jako, ali tukli su nas. Uperili su svoje pištolje u nas. Tada su nas pitali od kuda smo. Kada smo im rekli da smo iz Maroka vratili su nas nazad u Šid istim putem kao i prvi put.

Nakon toga probali smo se sakriti u jedan teretni vlak koji je išao iz Šida skroz do Njemačke. No, policija nas je opet primjetila sa svojim skenerima/kamerama. Tretirali su nas kao teroriste. To nije tretman koji sam očekivao od Europe. Mi vas poštujemo, poštujujte i vi nas. Među nama nema razlike. Svi smo isti. Problem leži u moralu ovih ljudi.

Sada sam zaglavio u Beogradu. Situacija u Beogradu je teška. Spavamo na ulici. Jučer smo sjeli na bus koji ide do kampa u Beogradu (Krnjača). Bilo nas je sedam. Molili smo da spavamo tamo ali nisu nam dozvolili. Otišli smo. Umjesto u kampu, spavali smo u praznom vlaku koji je stajao na stanici. Unutra je bilo jako hladno. Zamotali smo se u deke i pokušali spavati. Bilo nas je četvero.

Ja imam 31 godinu. Stekao sam diplomu u Maroku. No, otišao sam jer tamo za mene nema budućnosti. Ili mogu stvoriti svoju budućnost ili ću umrijeti pitajući samog sebe zašto nije moguće da ja imam budućnost. Zašto? Ne mogu se vratiti nazad u Maroko. Politika Maroka ne daje ništa svom narodu. Političari putuju i žive dobar život u Europi. I njihove obitelji vode dobar život. U međuvremenu, milijuni u Maroku ne znaju što će jesti sljedeći dan. To je stvarnost u Maroku.“

g) Izjava H., 24-godišnjeg pojedinca iz Maroka:

Ova izjava dana je u Beogradu 26. siječnja 2016. godine:

„Čim sam prošle noći stigao u kamp (Šid), policija je čuvala vlakove s izbjeglicama. Postavili su nas u red, jednog po jednog, i tražili nas papire. Oni koji ih nisu imali policija je odmah vratila. Vratio sam se nazad u kamp, spavao skoro 3 sata kada je ušla policija. Rekli su da moramo pričati sa prevoditeljem. Tu smo opet postavljeni u red, jedan po jedan, u smjeru prevoditelja (pokazujemo H. sliku osobe). Da, to je ona, to je prevoditeljica. Prevoditeljica je znala da nisam Iračanin zbog mojeg naglaska. Svi Marokanci vraćeni su prema nalogu prevoditelja. 30 ljudi vraćeno je nazad u Beograd vlakom. Hrvatska policija udara i tuče sve one koji žele prijeći hrvatsku granicu. Morate obznaniti javnosti što se događa.“

h) Izjava M., 26-godišnji pojedinac iz Maroka:

Ova izjava dana je u Beogradu 24. siječnja 2016. godine između 17 i 20 sati:

„Stigao sam u Beograd 11. siječnja. Bilo je jako teško nastaviti putovanje iz Srbije prema Hrvatskoj. Sjeo sam na vlak s grupom ljudi. Kada smo stigli u Slavonski Brod policija mi je rekla: „Ti nisi Iračanin niti Sirijac, ne možeš proći.“ Odveli su me u sobu i držali me tamo od 12 do 20 sati navečer. Tamo nas je bilo 40-ak. Tada su nas vratili nazad na srbijansku granicu, morali smo pješaćiti 7 – 8 kilometara da ju prijeđemo. Kada smo se vratili u Srbiju, svi dokumenti koje smo imali istekli su jer vrijede 72 sata. Od kada sam stigao u Srbiju i od kada me hrvatska policija izbacila iz Slavanskog Broda, pokušavam prijeći granicu svaki dan. I ništa. Hrvatska policija radi u Šidu također. Jako su nasilni. Vidio sam osobu koju su hrvatski policajci udarili iznad očiju. Masakrirali su ga. Ne razumijemo zašto se to događa, zašto nas ne propuštaju. Nisam htio zatražiti azil u Hrvatskoj jer ne želim ostati tamo. Želim ići na jedno drugo mjesto. Ponekad tijekom noći spavam na ulicama Beograda, nekad uzmem vlak pa spavam u kampu Šid, bez novaca, bez ičega sa nadom da ću prijeći kao i mnogi ovdje. U kamp moramo ući skriveno jer su nam dokumenti istekli. Spavali smo tamo i ponovno pokušavali proći, iznova i iznova. Prije dva dana pokušao sam ući u kamp Krnjača. Nisu me pustili jer su mi istekli dokumenti. Zaštitari na ulici nisu me pustili, tjerali su me. Pitao sam ga zašto su drugi ljudi dobro došli spavati u kamp a nas se tetira kao životinje. Ostavljaju nas da spavamo na ulici, na hladnoći i snijegu, dok drugi barem mogu biti na toplom u kampu. Nisam pokušao pješke prijeći granicu. Prehladno je i ne znam da li bih to uspio u ovakvim uvjetima. Puno je tu ljudi koji su to probali, no hrvatska policija ih je ulovila. Vidio sam policijsko nasilje; vidio sam mnoge ljude napadnute od strane hrvatske policije.

Imam poruku za Europsku uniju: Učinite nešto za nas, učinite to za sve nas! Zbog čega neki smiju proći a neki spavaju na ulicama. Zbog čega neki prolaze, a neki ne? Stigli smo iz Grčke, hodali kroz Makedoniju 4 dana da bismo zapeli ovdje, sada već 13 dana, bez mogućnosti za pronalazak mjesta gdje bismo mogli živjeti bolje, gdje bi naše obitelji mogle živjeti bolje. Na mjestima poput Maroka, Alžira ili drugdje, drugačiji tip rata utječe na ljude. To je hladan rat. Ljudi nemaju novaca, žive na ulicama u drvenim barakama, nemaju posla, prepušteni su smrti izazvanoj drogama ili siromaštvom. Ne možemo nastaviti tako živjeti. Potrošili smo puno novaca da bismo stigli u Europu, da bismo stigli ovdje. Moramo pronaći bolji život za naše obitelji i za nas. Zaslužujemo bolji život, zar ne zaslužujemo?“

Ispod se nalaze fotografije koje je poslao M.

Rekao je da te fotografije pokazuju njegove prijatelje koje je pretukla policija u vlaku u Šidu tijekom noći sa 24. na 25. siječanj 2016. godine.

i) Fotografija koja prikazuje detencijsku prostoriju u Slavenskom Brodu

Fotografiju nam je dao pojedinac koji ju je uslikao u kontejneru u Slavenskom Brodu gdje su on i drugi bili zadržani od strane hrvatske policije na dva dana.

j) Video koji pokazuje prisilan povratak pješice nazad u Srbiju

Ovu snimku dao nam je pojedinac iz Pakistana koji je snimio hod nazad u Srbiju po snijegu prateći željezničku prugu nakon što su bili vraćeni od strane hrvatske policije.

Pronađite video ovdje: <http://moving-europe.org/wpcontent/uploads/2016/01/Video.mov>

k) Izvještaj neovisnog aktivista početkom siječnja:

Ovu izjavu napisala je grupa nezavisnih aktivista koji su bili izravni svjedoci izjava o kršenju ljudskih prava uz pomoć prevoditelja arapskog jezika, pravnog stručnjaka i „No Borders“ aktivista.

„Primjetili smo sistematsko nasilje i ilegalne procese koje je provela hrvatska policija u tranzitnom kampu za izbjeglice i migrante u Slavonskom Brodu. Prikupili smo izjave svjedoka koje se naziva izbjeglicama ne-SIA porijekla (njihova zemlja porijekla nije Sirija, Irak i Afganistan). Opisivali su činove nasilja, nehumanog tretiranja i kršenja ljudskih prava. Stalno rasno profiliranje ljudi izazvalo je brutalne odgovore hrvatske policije.

Ova metoda segregacije započela je kada su migranti bili prisiljeni poredati se jedan po jedan u red. Službeni prevoditelji i policija svojevrijedno su izabirali pojedince i ispitivali ih o njihovoj zemlji porijekla. Bez ispravnih dokumenata i dokaza identiteta, mnogi su postali žrtvom rasnog profiliranja i slučajne selekcije. U većini slučajeva, ti papiri mogli su vrlo lako biti izgubljeni ili ukradeni na kaotičnim i opasnim rutama.

Na željezničkoj postaji Šid (srpsko – hrvatska granica), grupa prevoditelja uključujući prevoditelja UNHCR-a pokušali su odrediti porijeklo osobe u kratkom vremenskom periodu. Upoznali smo grupu od 5 pojedinaca koji govore Paštu. Njima je bio zabranjen ukrcaj na vlak za Hrvatsku sve dok prevoditelj Paštu-a nije potvrdio da su stvarno iz Afganistana. Ta grupa, kao i pojedinci za koje je zaključeno da nisu SIA, ostavljeni su da čekaju u jednoj gostinjskoj kući pokraj željezničke postaje u Šidu.

U Slavonskom Brodu, jedna žrtva brutalnosti hrvatske policije, izjavila je da je policajac umjesto prevoditelja, izabrao baš njega u gomili kao osobu ne-SIA porijekla. Taj čovjek i još nekoliko njih bili su zaključani preko noći u kontejneru Crvenog križa. Policija ih je zatim odvela na pola puta od Slavenskog Broda prema srbijanskoj granici. Tu su bili pretučeni od strane hrvatske policije prije nego što im je zapovijedeno da više ne ulaze u Republiku Hrvatsku. Kao što priloženi video prikazuje, ti ljudi morali su hodati nazad po snijegu i na vrlo niskom temperaturama nazad u Srbiju.

Takva svjedočanstva sve se češće pojavljuju u kampu Šid. Nedavno, hrvatska policija obavijestila je zadržane u kontejneru da odmore jer će sljedeći dan biti odvedeni u Njemačku (fotografije snimljene u kontejneru priložene su ovdje). Tek kada su izašli iz kombija policije shvatili su da su vraćeni nazad u Srbiju. Svjedoci opisuju kako su djeca od 10 godina bila prisiljena hodati nazad 3 – 4 kilometara uz željezničku prugu nazad do Srbije.

Upoznali smo više od 20 ljudi koji su bili žrtve zadržavanja i vraćanja u Slavonskom Brodu, neki od njih morali su to proći 2 do 4 puta kroz prvih 10 dana u siječnju. Nikome nije dana informacija da mogu zatražiti azil u Hrvatskoj što je njihovo zakonsko pravo čak i ako nemaju SIA državljanstvo. Umjesto toga, ilegalno su vraćeni nazad iz zemlje Europske unije u zemlju koja nije članica EU. Ti svjedoci izjavljuju kako je nad njima izvršeno nasilje od strane hrvatske policije što je ilegalno prema hrvatskim zakonima. Također je kršeno njihovo pravo da traže azil kao žrtve u Hrvatskoj što je osigurano međunarodnim zakonodavstvom o ljudskim pravima (UDHR 14(1), Konvencija o izbjeglicama iz 1951. godine, Europska konvencija o Hrvatskoj (članci 2, 3 i 5), CAT (članak 3)).

Pozivamo sva tijela vlade Republike Hrvatske kao i policiju Republike Hrvatske da ispitaju ove optužbe i odmah prekinu tretman opisan u tekstu.

Želimo slobodu kretanja za sve!“